แพรวเยาวชน

Selected
แพรวเยาวชน

The Running Dream

วิ่งข้ามฝัน

เวนเดอลิน แวน ดราเน็น เขียน ลลิล แปล

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับทุกคนที่มีเส้นชัย
จากผู้เขียน*ต้นไม้ ไข่ไก่ และหัวใจหกคะเมน (Flipped)*

พิมพ์ครั้งที่ ๑

บทที่ ๑

ชีวิตฉันมันจบแล้ว

สิ่งที่อยู่หลังความฝันจากฤทธิ์มอร์ฟีนคือฝันร้ายของความเป็นจริง

ความเป็นจริงที่ฉันไม่อาจเผชิญหน้า

ฉันร้องไห้จนหลับไปอีก วิงวอน ขอร้อง ภาวนาให้ตัวเองตื่นจากเรื่องนี้เสียที ทว่าฝันร้ายแบบเดิมก็ยังรอคอยฉันอยู่เรื่อยไป

"โอ๋" แม่กระซิบ "ไม่เป็นไรนะจ๊ะ" แต่ตาแม่แดงก่ำแล้วก็บวมเป่ง ฉันรู้ว่าแม่ไม่ได้เชื่อสิ่งที่ตัวเองพูดเลย

ส่วนพ่อ---นี่คนละเรื่อง พ่อไม่พยายามจะโกหกฉันด้วยซ้ำ ก็มันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ พ่อรู้อยู่แล้วว่าเรื่องนี้มันหมายความว่าอย่างไร

ความหวัง ความฝัน ชีวิตของฉัน...จบสิ้นแล้ว

คนคนเดียวที่ดูจะไม่สะทกสะท้านเลยคือหมอเวลส์ "สวัสดีเจสสิกา!" เขาทัก ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้กลางวันหรือกลางคืน วันที่สองหรือวันแรก "รู้สึกยังไงบ้าง"

ฉันได้แต่จ้องเขา จะให้พูดว่าไงล่ะ สบายดีเหรอ

หมอตรวจแผ่นชาร์ตของฉัน “เอาละ เรามาดูพร้อมกันเลยนะ”

เขาเลิกผ้าห่มจากตักฉัน มารู้ตัวอีกทีฉันก็ประจันหน้าอยู่กับความจริงแล้ว

ขาข้างขวาของฉันไม่มีเท้า

ไม่มีข้อเท้า

ไม่มีหน้าแข้ง

มีแค่ต้นขา เข่า กับตอที่พันผ้าก๊อซไว้หนาเตอะ

น้ำตาท่วมตาฉันเมื่อหมอเวลส์แกะผ้าพันแผลและตรวจดูงานฝีมือของตน ฉันหันหน้าหนี แต่กลับต้องเห็นแม่กลั้นน้ำตาตัวเอง “ไม่เป็นไรนะจ๊ะ” แม่บอกพลางบีบมือฉันแน่น “เราต้องผ่านมันไปได้”

หมอเวลส์นี่ก็ร่าเริงจนน่าโมโห “อาการดูดีมาก เจสสิกา เลือดไหลเวียนดี สีสันก็ดี...เธอฟื้นตัวเยี่ยมมากเลยนะ”

ฉันเหลือบมองภาพสยองใต้เข่า

มันเป็นสีแดง นูนตรงปลาย ลวดเย็บเทอะทะยึดรอบตอขา ฉันราวกับซิปอันใหญ่น่าเกลียด ผิวเนื้อเกรอะกรังด้วยคราบสีเหลืองสกปรก

“อาการเจ็บล่ะเป็นยังไง” หมอถาม “ทนไหวนะ”

ฉันเช็ดน้ำตาแล้วพยักหน้า เพราะความเจ็บปวดจากขาเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดในใจ

ไม่มียาตัวไหนจะรักษาความเจ็บนั้นให้หายไป

หมอยังร่าเริงต่อ "เดี๋ยวหมอจะสั่งถุงเท้ารัดให้ใส่ควบคุมอาการบวม ระยะนี้ท่อนขาส่วนที่เหลืออยู่จะบอบบางมาก ใส่ถุงเท้ารัดแล้วแรกๆ อาจอึดอัด แต่ยังไงก็จำเป็นต้องทนก่อน เพราะการลดบวมกับดูแลรูปทรงขาคือขั้นตอนแรกของการฟื้นฟู" พยาบาลเข้ามาพันผ้าพันแผลให้ฉันใหม่ขณะที่หมอจดโน้ตลงบนแผ่นชาร์ตและบอกว่า "เดี๋ยวหลังจากนี้นักกายอุปกรณ์[๑] จะมาสวมถุงเท้ารัดให้นะ"

น้ำตายังรินไหลบนใบหน้า

เหมือนว่าฉันไม่มีเรี่ยวแรงจะกลั้นน้ำตาเหล่านั้น

หมอเวลส์เสียงอ่อนลง "การผ่าตัดเป็นไปด้วยดีเชียวละเจสสิกา" เขาเอ่ยเหมือนพยายามจะทำให้ความเป็นจริงมันเบาบางลง "ดูจากรูปการณ์โดยรวม เธอโชคดีมากนะ เธอรอดมาได้และยังมีหัวเข่า ซึ่งตรงนี้จะช่วยเรื่องการเคลื่อนไหวในอนาคตได้เยอะเลย ผู้ป่วยขาขาดแบบบีเคสบายกว่าเอเคมาก"

"บีเค เอเค อะไรเหรอคะ" แม่ถาม

"ขอโทษทีครับ" หมอว่าพลางหันไปทางแม่ "หมายถึงใต้เข่ากับเหนือเข่า[๒] น่ะครับ ในแวดวงขาเทียม สองอย่างนี้แตกต่างกัน

---

[๑] prosthetist ทำหน้าที่ดูแลอุปกรณ์ของผู้พิการ ตั้งแต่ประเมินอุปกรณ์ที่ผู้พิการต้องใช้ ผลิต ดัดแปลง และซ่อมแซม

[๒] BK-below knee และ AK-above knee

มากเลย” หมอเตรียมจะออกไป “ก็ต้องมีช่วงเวลาปรับตัวบ้างนะครับ แต่เจสสิกาอายุยังน้อยแล้วก็สุขภาพสมบูรณ์ดี ผมมั่นใจเต็มที่ว่าเธอต้องกลับมาใช้ชีวิตปกติได้แน่นอน”

แม่พยักหน้า ทว่าดูงงงวย ราวกับแม่หวังให้พ่ออยู่ที่นี่ด้วยจะได้ช่วยรับรู้คำพูดหมออีกคน

หมอเวลส์ส่งยิ้มก่อนจากให้ฉันแวบหนึ่ง “คิดในแง่ดีไว้นะเจสสิกา เธอจะลุกขึ้นมาเดินได้อีกไม่นานนี้แหละ”

นี่คือคำพูดจากคนที่เลื่อยขาฉันทิ้ง

เขาเดินตัวปลิวออกจากห้องโดยทิ้งบรรยากาศเงียบอึ้งมืดหม่นไว้เบื้องหลัง

แม่ยิ้มแล้วปลอบใจฉัน ทั้งที่แม่ก็รู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่

กลับมาเดินได้แล้วไงล่ะ

ฉันจะไม่มีวันได้วิ่งอีก

บทที่ ๒

ฉันเป็นนักวิ่ง

นั่นละสิ่งที่ฉันทำ

นั่นละสิ่งที่ฉันเป็น

การวิ่งคือสิ่งเดียวที่ฉันรู้จักดี อยากทำ แล้วก็ใส่ใจ

ตอนแข่งวิ่งรอบสนามฟุตบอลสมัยอยู่เกรดสามคือตอนที่ฉันได้พบรักแท้จากการวิ่ง

การสูดกลิ่นหอมหวานของต้นหญ้าฤดูใบไม้ผลิ

ถลาร่อนบนหย่อมแต้มของดอกโคลเวอร์บาน

เอาชนะเด็กผู้ชายทุกคน

หลังจากนั้นฉันก็หยุดไม่ได้อีก ฉันวิ่งไปทั่วทุกแห่ง แข่งกับทุกคน ฉันรักสายลมที่ปะทะพวงแก้ม พัดผ่านเส้นผม

การวิ่งทำให้จิตใจฉันปลอดโปร่ง

ทำให้ฉันรู้สึกมี *ชีวิต*

แล้วตอนนี้ล่ะ

ฉันติดแหง็กอยู่บนเตียง รู้ดีว่าไม่มีวันกลับไปวิ่งได้อีก

บทที่ ๓

นักกายอุปกรณ์เป็นคนเตี้ยล่ำหัวล้าน เขาบอกให้ฉันเรียกเขาว่าแฮงก์ เขาพยายามคุยเรื่องขาเทียมให้ฟัง แต่ฉันบอกให้เขาพอ

ฉันทนฟังไม่ไหวจริงๆ

เขาให้พยาบาลมาเปลี่ยนผ้าพันแผลที่ขา ซึ่งคราวนี้บางลง ใช้ผ้าก๊อซน้อยลง

ฉันหนาว

ห้องนี้มันหนาว

ทุกอย่างให้ความรู้สึกหนาวไปหมด

ฉันอยากคลุมโปง แต่แฮงก์พร้อมจะสวมถุงเท้ารัดให้แล้ว มันเหมือนถุงเท้ายาวกลวงแบบไม่มีนิ้ว เขาดึงมันลอดท่อพีวีซีกว้างท่อนสั้นๆ จากนั้นพับส่วนบนของถุงเท้าหุ้มเหนือท่อ ฉันไม่เข้าใจว่าเขาจะทำอะไร แล้วก็ไม่สนใจด้วย

จนกระทั่งเขาสวมท่อนั้นลงบนตอขาฉันนั่นแหละ

“โอ๊ย!” ฉันร้องลั่นเมื่อแรงบีบและความเจ็บแล่นจี๊ดขึ้นมา

“โทษทีนะ” แฮงก์บอกขณะเลื่อนถุงเท้าจากท่อมาครอบ

ขาฉันและดึงท่อออก "ใกล้เสร็จแล้วละ"

ตอนนี้ครึ่งหนึ่งของถุงเท้ายาวกลวงห้อยต่องแต่งจากตอขา แฮงก์รูดห่วงเล็ก ๆ ขึ้นมาจากปลายส่วนที่ห้อย จากนั้นดึงถุงเท้าส่วนที่เหลือตลบขึ้นทับห่วงและตอขา

เกิดแรงบีบแน่น เต้นตุบ ๆ แต่แฮงก์รับรองว่าเดี๋ยวจะดีขึ้น "บริเวณนั้นมันบวม" เขาบอก "เพราะมีเลือดคั่งน่ะ ถุงเท้ารัดจะช่วยลดอาการบวมและทำให้เธอหายเร็วขึ้น พอแผลหายและขาเธอลดปริมาตรลง เราก็จะให้เธอลองสวมกายอุปกรณ์เทียมเบื้องต้น"

"อีกนานแค่ไหนเหรอคะ" แม่ถาม เสียงเริ่มสั่น แต่ก็ยังพยายามควบคุมให้นิ่งไว้

แฮงก์ดึงสายวัดออกมาทาบรอบปลายตอขาฉัน "บอกยากครับ"

ดูท่าเขาจะคิดวกไปวนมา แม่เลยถามว่า "เอ่อ ในกรณีทั่วไปก็ได้ค่ะ"

แฮงก์สูดหายใจลึก "โดยทั่วไปคนไข้มักสุขภาพย่ำแย่ บางคนมีปัญหาเรื่องการไหลเวียนเลือด บางคนอายุมาก น้ำหนักเยอะ หรือไม่ก็ป่วยเป็นเบาหวาน" เขาเหลือบมองฉัน "กรณีเจสสิกาคงมีกำหนดเวลาไม่เหมือนกัน เธอน่าจะฟื้นตัวเร็วกว่ามากครับ"

"แล้ว *คนพวกนั้น* มักใช้เวลาฟื้นตัวเท่าไหร่ล่ะคะ" แม่ถามคราวนี้เริ่มเสียงเข้ม

"ปกติแล้วเราจะไม่ให้คนป่วยสวมกายอุปกรณ์เทียมเบื้องต้นจนกว่าจะครบหกเดือนครับ"

“หกเดือน” แม่อุทาน

“แต่เจสสิกาอาจใช้เวลาแค่ส่วนเสี้ยวของที่ว่ามาครับ ขึ้นอยู่กับว่าแผลเธอหายเมื่อไหร่และเธอจะยอมรับอุปกรณ์ได้เร็วแค่ไหน”

ทั้งคู่คุยกันต่อ แต่ฉันเลิกฟังไปแล้ว

จะนานแค่ไหนแล้วไงล่ะ

ฉันไม่มีวันกลับมาเหมือนเดิมหรอก

ฉันไม่เห็นวี่แววว่าจะทำใจได้เลย